

4.

Kongedatterens
Brudesaft.

Kong Hakoni Hof i Tunsberg var uden Pompey Pragt
Könt Norge iugensinde var fuldne ved Magt;
Men Hakoni yngste Datter gav Hoffet større Vaard,
End alle Diømanhers vidunderlige Skær.
Hun var saa ung og fager, saa venlig og saa blø,
Og vidt og bred i Norden forkjendtes hendes Ry.
Castilens Konge sendte ivt bedste Skib med Nord,
De første Mand i Staten var dækket ombord,
Som Eu af sine Brødre, der selv var ung og prind,
Den delige Kristina hæv dækket til Brud.
Det fremmede Gesandtskab i Tunsberg blev us Tid,
Kong Hakoni Sadelhjerte var med sig selv i Strid.
Men Norges Kæder fordrød han gaa det Eget hæv,
Og lod tilidst hæv kalde de spanske Ri-Mænd.
"I bringer Ederi Konge," saa talte han, "mit Loos;
"Jeg sender hæv min Datter, det Gæreste, j hæv.
"Sic Spanien hæv drage, dag giv j Bly med
"af norske Mand og Rier, att vorte hendes Aft.
"Og med: med disder Bøffand hæv selv vidtaly hæv
"Blant Kongens Brødre, hvilkes hæv dækket Brud.
"Læse det Hakoni vilde; jvant drage I affter.
"Kist j give Eder Gælle og mig i Lovent hæv!"

I. Afre'stue.

En Soraandagten skyndes ind
Saa Nørges Kjød en fremmed Smilde;
Uimodig sidder som kaant Brød
Kong Karous Datter paa Bælle.

Snaat dvinde i Natten den groaenude Kjød,
Kinn Maanen i Flaet sig spejler;
Et uendeligt Lød fra Natens Borg
Sompølger den endomme Seiler.

Kristina.

Saa vil, mine Spilde, mit Saaelaud!
Med Eder min Lykke forvinderes;
Min Taale vil søge den hjenlige Ghaud
Og bygge blandt tændte Minde.

Kristinas Jomfrue.

Lad Klagen tie, du Liliavaud!
Al Lykke heres i den Ewiges Ghaud!

Kristina.

Urolig jeg er lig en vildsom Ruge,
Der lid af Riden er droet;
Kvaerfor mere i Lyden jeg søge et Lyde,
Hvor Lygen fra Nord har kvædet.

De fremmede Udvælte.

Snaat omkædet din Sorg, snævt omkædet din Sorg,
Med evige Blomster er Lyden smyget!

3.

II. I Stormen.

Herligt paa Havets
Rimmede Herde
Stjerner med fagre
Kongedatter.

Storm staar i Lildet,
Tangene tude,
Kampene kalde
Høit til Kampen.

Klagende Kvinded
Kvalbønderu ligge
Bleg af Døven
Da vaade Skander,
Es er kun opsvøit;
Se, høit: Stønen
Rimmede Stær bind,
Kaaronyer Kædet
Køit Datter.

Et sandt Leben
Soragt for Livet,
Løst hevet Barmen
Lig med det opsvøiteste
Paltt Kaufman.

So hend: Løtte
 Over en fremmed
 Lauge fra Lyden
 Ofte Kristina
 Høste hend: pynter
 Manden, Thunne,
 Naar hend: bespæder
 Lauge hend: Pær,
 Men hend: Tænder
 Med de Løstunde
 Gættede Karon.

Her hend: en Thormen
 Brænderne Gættent;
 Bønløst taler hend,
 Brænder hend: hend -
 Men haad hend: taler,
 Men haad hend: hend,
 Men haad hend: Bunge
 Der Ly: Haad: Lauge -
 Od hend: hend: Uan
 Og Thormen hend:

Stjebær

Hør mig, du hellige, høre
 Dronning paa Sø!

Aldrig skied mit Fie
 Støtten Nø!

Lige flager, henfalt i Støvet

Naader p' mig;
 Evsmord er mig berøvet
 Evig ved sig!

Naad mine Tander; Kollud
 Drøftigt forbedt;

Viden din himmelde Milthed
 Bort fra min Nød.

Naad, du meeftige, Glare
 Dronning paa Sø!

Keim med et Ord du mig spare,
 Lad mig se di!

Men i et Saame
 Vore et Ord;
 Liket er grønt flødt! —

Tander forvortes,
 Og fer et fulde &
 Et kostbar Liv

Skjete man overlyst!
 Og i en skoddelig Bæst, —

~~Som overflødt og Bæst!~~

Chor.

Ad, hvilket retfærdigt Brag!
 Rent er fejret, stormens kvædet!
 Bølgerne skal høit over dødet,
 Røbet er brag!
 Jesu! Marie! hjælp os, Nær!
 Her: Kirken! Lad Mergendens
 Sulphur jage Natten paa Skjæ!
 Mægtig Gud! for midt for er løst,
 Naar jeg behøver stormen og staud
 Bølgerne vilde dødsangende!

af Christen Mandskab, af Kristians Bølge
 har den dag En, for alle glæde hende,
~~Mandstamme~~ ~~Christen~~, og
 Man for: Landet ~~Christen~~ behalder
 Besidderne, og det var Admunk.
 Med ^{Mandstamme} ~~Journe~~ ~~tegen~~ ~~for~~ ~~han~~ ~~slag~~ ~~for~~ ~~den~~
 Om Aarn om fure indstærke tes
 Bøffertat paa at fjorte sig: Navet
 Og sigs Rørdning og sin egen Kraft,
 Daerfor den indte, at det sigte Naar
 Am ginnaffinlig helde var forsvundet.
 Dvalenye Oragat af ~~Mandstamme~~ ~~Christen~~
 Med Agt ~~Christen~~ ~~tegen~~ ~~for~~ ~~han~~ ~~slag~~ ~~for~~ ~~den~~
 Kan for: Naarom den an Lølladette
 Og foldt Kristiana: bødfløds Døstans
 Med blage Kinder, Rungel med sit bly

Aimant.

Oft vaad du ei, di Nordens rann Mo,
Norr Dyndt barn af Elfos Rau fortæret,
Om yde j'it Lygt for god den Dybe Dy,
Ofti Slammu vilde drøft illuim meret.

Kristina.

Et Kys er aucter yde die færdte færi;
Mangre vi aldrig taler end ofren.
Oft kan vi fækte, at du j' mees vider,
At j' bær du, val iden gaab mees lide.
Men lingsopvænt, at, fæst mig volds id,
J' alder j'! - men er en Aucter færd.
Dag, bær at Lygt, at Dyebuan val kan bær
Mit Lygret vilkær, aldrig by mig lærd,
J' for den Tid, de Jordens Strid er oger
Med den Rind mig Ofel end die troloyer.

Rune.

I Gledte og: Dag er fæst mig mer,
Paaløng ^{di} _{is} ^{du} _{du} mig end Kædet bær.
^{du} _{du} vander, naar Jordens Strid engang er oger,
J' mig Ofel end die for end j' troloyer!

Saa sigtet om den videlygte Sæt
 tilhørende Rette, at det kan lade,
 Dens brødt Kristina end Gæst færdig Selve
 Saa gængsigt Vind og en blidere Selve.

Dens Jibal, den led og den fremmede Stænd,
 De Jemfri Kristina bages for iland
 Og fæste bafænde og varelige fufvar
 Den Jemfriand Jjanta rest indvoldig Jjes.

Man medde om den fupfide færdig Selve
 Med den i Dromingvad gldne Stær
 Den had om at færdig i Tænder Selve
 Til et Kæfter, de kan i en anpær Selve
 Af Ledatres og dindde Eijpræfpe.

Den vilde færdig Gætte til fremmede Mæfpe,
 Den had færdig i Selvef Ned og dag
 Saa at kænne sig Mæfpe indvoldig, Stæg.

I Klostret.

Nonnane.

Heere! i min Angst og Smerte
 Kommer þu med Naab til mig;
 Du som lader i velt Hjerte,
 Hjænde, hvad det tjener mig!

Kristina.

Op færdig mine Kænder, men Tænder manges Selve;
 Thi sigtet for imorges i mine Tænder bo.

Nonnum.

Til et høit Støvti Candel —

Kristina.

Til et høit Bløvti Candel —

Nonnum.

Styrk min Sjæl i Jesu Tro!

Kristina.

Styrk min Sjæl i Jesu Tro!

Nonnum.

Efter Døden vil mig spørke —

Kristina.

Efter Døden vil mig spørke —

Nonnum.

Ewigheds Bred og Bro!

Kristina.

By Himlen aabne!

Naar er Migs hoves? — ~~Jegs for fortid~~
 Desprøvet er mig i Gæste; (Hvor vil jeg mig)
~~Efter for mig i Pan Pangs Bølge~~
 Med for for uendelig Lygte!

Aimund.

Efter, kan du
 Byg dit Kløster Læge
 Kan mig mig? —
 Giv mig kedende læge
 Hils min du
 Paa de gamle Døfte,
 Og Mathias Døfte
 Leds mig!

Kraften

Det er, hvis aus þú i Afterskriften
Lít Búid þú i hvernig ástandi,
Lít þú að búa til vindur og klætur
Sér at þú ert þú bændur þú!

Aimant

Elfti! þat skal,
Healir mjögfinna
Elfti forla.
Eit þat þú ert ríka
Gamanu þú þú -
Healir þú þú þú þú
Salig er þú þú þú
þú þú þú!

Nannum

Nann! i min augu og þú
Nann þú þú þú þú!

Aimant

Elfti! Gótt!
Lít i þú þú þú -
Þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú

Nannum og Kraften

Þú þú þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú þú
Lít þú þú þú þú þú

Bridgemaids' valedict.

(Sept. 21st 1871).

Kongress.

Kristina, syonna barn fra sinna Nord!
 By afternoonst fra sin Sabot Ant;
 By lat of T.D. o the at afternoonst,
 Till haer af mine Broder di vil sjauken
 Ost gjete o sin Naad. (Til dit, dit,
 Noor is her sammankalt di fyste Skuent
 Og framfor alle sinne andre Brender,
 Her is fra Klostret kalt sinne Gud.)

Di dypst' fatnings, langre di Rom,
 Tilspendig blivne droper lang di Rom,
 Og det som sinne Caution. The fyste
 At afternoonst minne Broder fyste,
 So Valgt. The lat. — Min Lelivand!
 La her dit Blak, og god di meate gjette,
 Till fram af mine Broder di her fette
 Di Lid, dit de ve the barn sinne Gaad!

Kristina.

Spald på den fraba din Ekte,
Den brud mig med avig Naad!

Don Philip

Den Ring, som den halgte fed sigtten
Is vige en stalt per min Naad!

Kristina.

Her nevnd du angastinde
Hil vatte Naou og di Naad?

Don Philip.

Ud mig selv is vatte vidne
Min brud. M fremmede Laad!

Konzen

Di fantate selv, min bruder,
I Nordens di gudlige brud?

Don Philip

Derfand mig Tjener gode Moder,
Dette alle guldene for Gud!

Kristina.

Di vatte, di en Eidsen voban
Di selv med Naad og Naad?

Don Philip

Nes, der Krestina, der hat Dammur falde!

Krestina

Krestina kom p. - Hvor blev hun en Dammur?
I hvilken blev hendes Billedet kom?

Dammur

O. P. O. Krestina - Hvor blev den Dammur
den samme Dammur - den Dammur Dammur.

Bristjensdvalgt.

(Kortmaf.)

Konv.

Kristina, pyntede Bern fra høien Nord!
Hv. efterkommul har die Læros Ord;
Hv. lod sig Tid og Pæ at eftertaente,
Til hværs af mine Brødre die vil freake
dit Hjerte og die Kaand. - Til alle Hæd,
Hvor þ har end hviit alle Rigtis Steender.
Og fremfor alle dine norske Brødre,
Har þ fra Kløttræt leet dine Gjæd.

I Gællen har die Anger villet die,
die taente, ved þ: Konvulsi Villis, fre!
Og giidhergeven vil die lade gjælte
Hvor dem, hvor dine Landsmend monne fælte.

Don Philip / Konvulsi gjælte Brødre

O, ~~me~~ Kristina, ~~vælg~~! - Hvor læn die glæmme
den samme Amte: die Læros Ord?

Kristina.

Hvad høres þ! - Hvor stæls med us fremme,
I hvillens hede Vindens Galdrang bor.

Don Philip

die sang engang: O, die mee alle tro,
at þ ^{mine} egen Tandis die fordeligt;
Hvor sig har mine Langsler færdt þo,
Lels vinder Stormen paa die vilds Bølger.